

DE TAAL VAN HET ZAND

ELLEN BLOCK

DE TAAL
VAN HET
ZAND

Vertaald uit het Engels door Ans van der Graaff

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *The Language of Sand*

Oorspronkelijke uitgave: 2010 Bantam Books, The Random House Publishing Group, Division of Random House, Inc., New York

Vertaling door: Ans van der Graaff

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion images/Ayal Ardon en Fotolia

Auteursfoto: © Kelsey Edwards Photography

Typografie en zetwerk: Peter de Lange, Amsterdam

Copyright © 2010 Brett Ellen Block

Copyright © 2010 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

*Mistral is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

ISBN 978 90 499 5144 3

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

www.ellenblock.net

De lemma's aan het begin van elk hoofdstuk zijn gebaseerd op het Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal.

*Voor mijn ouders,
met liefde.*

Alfabet, zn., o., (mv: -ten) daterend uit 1484, afgeleid van het Latijnse *alphabetum*, en gevormd uit de namen voor de eerste twee letters van het Griekse alfabet, *alpha* en *bèta*,

1) de lettertekens van een spellingsysteem in hun bepaalde volgorde

2) de eerste beginselen

synoniemen: letterlijst, abc

Nooit was een woord waar ze weinig mee op had. Dat had niets te maken met de oneindigheid die het impliceerde of met het feit dat het zo vreselijk onverzoenlijk klonk; het was omdat de term per definitie onwaarschijnlijk was. En ze had een hekel aan onwaarschijnlijkheid.

De volmaakte hyperbool *nooit* was een zenuwslopend woord, vooral voor een bijwoord. Onbegrensd en aselekt als het was, deed het iets wat weinig andere woorden konden: het weigerde zich te laten kwalificeren, zich te onderwerpen aan rationaliteit of zich daar langer dan gedurende één zin door in bedwang te laten houden. *Nooit* tartte de logica en voor Abigail Harker was niets zo verontrustend als dat.

Logica was in zekere zin haar werk. Ze was lexicografe. Ze verdiende de kost met het redigeren van woordenboeken. De term 'lexicograaf' was Grieks van oorsprong en was een samenvoeging van *lexikon*, dat 'woordenboek' betekent, en *graphos*, dat staat voor iets of iemand die schrijft. De aangename nauwkeurigheid van de etymologie van het woord vertaalde zich naar het beroep zelf. Het was een carrière waarin Abigails syllogistische aard haar uitstekend van pas kwam.

Feiten, bewijzen en het gebruik van rede waren haar belangrijkste leidraden, en de logica diende als de kaart waarop ze navigeerde, die haar op koers hield en haar hielp haar positie te bepalen. Een kompas kon trillen op het exacte noorden, een windwijzer kon schommelen in de wind, maar de logica was onwrikbaar. Die kon Abigail overal brengen waar ze moest zijn, en op een frisse dag in oktober bracht de logica – samen met een echte landkaart – haar van een rustige zijstraat in een buitenwijk van Boston via zes staten en bijna dertienduizend kilometer onbekende snelweg naar Bourne's Crossing.

Bourne's Crossing was noch een stad noch een dorp. Het was niet meer dan een steiger aan een vingervormig uitsteeksel aan de kust van North Carolina. De wind deed het lange zaaggras golven, dat ongebreideld rond de meerpalen groeide, en de tot zilverkleur gebleekte planken strekten zich boven het water uit als de loopplank van een piratenschip. Het nabije kadehuis, een gepotdekselde schuur die hard aan een nieuw dak toe was, was het enige gebouw zover het oog reikte. Als het laatste bastion van de beschaving aan een verlaten deel van de kust, was Bourne's Crossing de enige mogelijkheid om van het vasteland naar het verre eiland Chapel Isle te geraken. En dat was precies waar Abigail naar op weg was.

De houten planken kraakten verontrustend toen ze haar Volvo-stationcar de steiger opreed. Niet zeker wetend of het wel verstandig was nog verder door te rijden, stopte ze en haalde ze de brochure uit haar tas die de makelaar haar had toegestuurd. Volgens dat informatiemateriaal vertrok de veerboot om de twee uur op het hele uur van Bourne's Crossing. Hij zou om vier uur moeten vertrekken. Het dashboardklokje gaf exact vier uur aan. Er waren echter nergens andere auto's, mensen of een veerboot te bekennen.

Onder aan de laatste bladzijde van de brochure zag Abigail een minuscule voetnoot die haar niet eerder was opgevallen: ‘Tijden veerboot kunnen buiten het seizoen worden gewijzigd.’

Ze zuchtte. ‘Dit is hét moment om van gedachte te veranderen.’

Naar Chapel Isle vertrekken had een volmaakt logisch idee geleken toen ze nog in Boston was. Nu zag Abigail de beslissing voor wat die werkelijk was: een monumentale sprong in het ongewisse. Ze vreesde dat ze toch te zwak in haar knieën zou zijn om de sprong te wagen.

Toen ze uitstapte en naar het kadehuis liep, stak een sterke oceaانwind op, die zand joeg over de asfaltweg die tot aan de kade liep. De warme najaarslucht was ietwat vochtig, en dat maakte hem wat frisser.

‘Hallo?’ riep Abigail terwijl ze de hordeur opende.

Binnen was een klein kantoor ingericht met klapstoelen, een groot houten bureau en een tv met een verbogen kleerhangertje erop, dat dienstdeed als antenne. Op een archiefkast stond een koffiemok, wat de indruk wekte dat degene die hier aan het werk was geweest, nog maar net weg was. Abigail bleef staan wachten, maar werd met elke seconde die verstreek onrustiger. Na tien minuten gaf ze het op en ging ze naar buiten.

Daar werd ze opgewacht door de wind. Die rimpelde haar kleren, trok aan haar haren en liet de hordeur van het kadehuis rammelen toen ze die dichtduwde. Rechts van haar lag de weg waarlangs ze gekomen was. Links van haar de weidse uitgestrektheid van de Atlantische Oceaan.

‘Tja, en wat nu?’

Turend zocht Abigail de horizon af, alleen om te ontdekken dat er geen horizonlijn te zien was. De kleur van het water en de kleur van de lucht vermengden zich tot wat één ononderbro-

ken blauwe muur leek. Ze kon niet zeggen of het een speling van het licht was of dat haar ogen haar na de lange rit in de steek lieten. Paniek besloep haar. Ze was volstrekt alleen op Bourne's Crossing, beangstigend alleen.

'Na veertien uur alleen onderweg dient de waanzin zich officieel aan.'

Toen verscheen er in de verte een donkere stip, een contrasterende vlek tegen wat zowel oceaan als lucht kon zijn. Abigail tuurde tot ze merkte dat ze haar ogen opensperde. Al snel werden de omtrekken van een boot zichtbaar. Het was de veerboot.

Zelfs van een afstand was duidelijk zichtbaar dat het vaartuig betere tijden had gekend. De verf was verweerd door te veel seizoenen op zee en het logo van de boot, een golf met schuimkop met daarboven de woorden CHAPEL ISLE FERRY, was tot een vage schaduw verbleekt. De brede, rechthoekige boot had rijen bankjes langs de relingen en ruimte voor minstens tien auto's aan dek, hoewel er nu niet één aan boord was.

Toen de boot aanmeerde, holde een magere jongeman in een sweatshirt vol olievlekken en met een plastic zonnebril op van de stuurhut naar de achtersteven om de touwen om een van de meerpalen te gooien.

'Komt u of niet?' riep hij boven het gedreun van de stationair draaiende motor uit.

'O. Natuurlijk. Sorry.'

Abigail stapte snel in haar Volvo en reed hem aan dek. Even later kwam de veerboot grommend in beweging en vertrokken ze. Ze wist niet of ze moest uitstappen of blijven zitten.

'U hoeft niet in uw voertuig te blijven zitten, mevrouw.'

Abigail bracht geschrokken haar hand naar haar borst. De knul in het sweatshirt stond naast haar raampje.

'Ik wist niet of het veilig was,' zei ze, en ze trok haar kraag

recht zodat hij niet zou doorhebben dat hij haar had laten schrikken.

‘Verdomd, ik weet zelf ook niet of het veilig is. Maar het is een lange overtocht. Ik zou niet willen dat u daar hartstikke gek werd.’

Hij sprak met lome zuidelijke lijsigheid, en zijn lettergrepen kropen achter elkaar aan als goederenwagons in een langzaam rijdende trein. Abigail lette altijd op accenten, slang en gemeenschappelijke uitdrukkingen. Zulke verbale uitingen vormden naar haar idee het bewijs van de capaciteit en de kracht van de Engelse taal. Het was een fenomeen op zich. Het misbruik dat de taal wist te verduren, was ontzagwekkend. Woorden werden verkort, verlengd, geplunderd en verbasterd en toch bleven ze bestaan, altijd even veerkrachtig. Woorden hadden een sterk gestel, waar ze jaloers op was.

‘Retour?’ vroeg hij.

‘Een enkeltje.’

De knul keek haar twijfelend aan. ‘Dat is dan vijftien vijftig.’

Abigail gaf het geld energiek aan hem om niet alleen hem, maar ook zichzelf, ervan te overtuigen dat ze wist wat ze deed.

‘Een briefje van honderd,’ zei hij met een blik op het grote biljet. Hij telde haar wisselgeld af van een stapel briefjes van tien en één; hij telde ieder biljet hardop. Ze schatte dat hij een jaar of vijfentwintig was, nog geen tien jaar jonger dan zij. Hoewel zijn ogen verborgen bleven achter de plastic zonnebril, kon Abigail wel zien dat zijn kleren nodig gewassen en zijn haren geknipt moesten worden, als bij een kind dat al te lang zijn eigen boontjes moet doppen.

‘En,’ zei hij, ‘bent u dokter of advocaat?’

De vreemde vraag verraste haar. ‘Doctor, technisch gezien. Ik ben...’

‘Ik dacht al zoiets. Buiten de zomer komt er niemand naar Chapel Isle. Tenzij het dokters of advocaten zijn. Dokters om voor de mensen te zorgen. Advocaten om voor degenen te zorgen voor wie de dokters niet goed hebben gezorgd.’

‘Bedoel je dat er in de herfst of winter níemand naar Chapel Isle komt?’

‘Nee.’ Zijn antwoord klonk heel resoluut.

Hoewel de rust van het laagseizoen voor haar deel uitmaakte van de aantrekkingskracht van het eiland, zorgde deze knul ervoor dat Abigail verdorde doornstruiken door het centrum van het dorp zag rollen.

‘Wat voor soort dokter bent u?’

‘Ik ben feitelijk een doctór. Ik ben lexicografe, geen arts.’

‘O, met röntgenstralen. Ik snap het.’

Voor ze hem kon corrigeren, stak hij zijn hand door het raampje en zei hij: ‘Ik ben Denny. Denny Meloch. Ik run de veerboot. Aangenaam kennis te maken.’

Abigail stelde zich voor en schudde hem de hand. ‘Als je de veerboot runt, Denny, wie stuurt er dan nu?’

‘Mijn vader,’ antwoordde hij schaaachtig. ‘Het is zijn boot en hij zorgt wel dat niemand dat vergeet. Vooral ik niet.’

De boot ging harder varen en de sneller draaiende motor vulde de ongemakkelijke stilte die op zijn opmerking volgde. De golfslag werd duidelijker merkbaar naarmate ze harder voeren en Abigail realiseerde zich dat ze haar gordel nog om had. Denny liet zich door de golven echter niet van de wijs brengen. Hij bleef wijdbeens staan en ving elke beweging rustig op.

‘U hebt daar heel wat spullen in zitten.’ Denny wierp een vluchtige blik in haar Volvo.

‘Daar lijkt het wel op, hè?’

Tassen, dozen en koffers zaten tegen de ramen gedrukt. De

auto bevatte Abigails laatst overgebleven bezittingen. Tijdens het inpakken had ze zich proberen voor te stellen dat ze een heel huis leeghaalde en uitzocht wat er achter in de stationcar zou kunnen. Het zou ontmoedigend zijn geweest te moeten beslissen wat de moeite waard was om te bewaren en wat niet. Alleen had Abigail niet de luxe te kunnen kiezen. De brand had haar hele leven gereduceerd tot het schamele beetje spullen dat ze bij zich had.

‘Komt u voorgoed naar het eiland?’

‘Hoelang is voorgoed?’ beantwoordde ze zijn serieuze vraag op luchtige toon.

Denny haalde zijn schouders op. ‘U komt om te blijven of om weer te vertrekken. Meer mogelijkheden zijn er niet.’

‘Wat bedoel je met “om weer te vertrekken”?’

‘Toeristen. Die stromen toe zodra het zonniger wordt en vluchten weer weg zodra het weer omslaat. Begrijp me niet verkeerd. We hebben ze nodig. Zonder toeristen zouden we het niet redden. De toeristenindustrie is behalve de visserij onze enige bron van inkomsten. Maar dat wil niet zeggen dat we ze aardig moeten vinden.’

‘Denny,’ riep iemand.

In haar buitenspiegel zag Abigail een forse man uit de stuurhut naar buiten kijken. De klep van zijn pet overschaduwde zijn gezicht.

‘Is dat je vader?’

‘Ja. Dat is-ie.’ Denny’s wangen kleurden rood. ‘Zoals ik zei, u hoeft niet in de auto te blijven zitten.’

Daarop haastte hij zich weg, zijn laatste opmerking half uitgesproken als een feit en half als een uitdaging. Als Abigail in haar auto bleef zitten, zou ze het niet redden op het eiland. Als ze uitstapte, was ze misschien anders dan de toeristen.

De oceaan werd ruiger, de golven wilder. Abigail maakte haar gordel los en voelde meteen haar maag verkrampen. Was het zeeziekte of angst? Ze koos voor het eerste.

Een vlaag vochtige lucht raakte haar vol op haar gezicht toen ze het portier opende. Druppeltjes water trokken in haar kleren en prikkelden de huid eronder. Het kostte moeite haar evenwicht te bewaren tijdens de korte wandeling van de stationcar naar de reling. Het leek net of haar lichaam dronken was en haar hoofd nuchter. De veerboot ploeterde voort en aan het geluid te horen had de motor er een zware klus aan.

Abigail bereikte de zijkant van de boot, liet zich op een bankje vallen en was blij dat ze zat. De windvlagen bliezen haar haren in haar mond en ogen en ze duwde de lokken opzij, die vervolgens weer in haar gezicht werden geblazen, wat erg frustrerend was. Ze was niet het type van laat-de-wind-maar-lekker-door-je-haren-waaien, niet letterlijk en niet figuurlijk. Abigail was geen vrije en ongedwongen geest. Weinig dingen op aarde waren gratis en weinig dingen waren gemakkelijk, waaronder van de auto naar het bankje lopen. Toch had ze het gedaan. Het was niet veel, maar het zou genoeg moeten zijn.

Het schommelen van de boot maakte haar duizelig, dus richtte Abigail haar blik op de bank waar ze op zat. Er waren talloze namen, data, vloeken en scheldwoorden in het hout gekrast, een overzicht van wie hier waren geweest, gevangen onder lagen schellak. Massa's hartjes in allerlei groottes waren dicht op elkaar rondom initialen gekrast. Ze volgde de contouren van enkele letters, voelde de diepe inkepingen in het hout en liet haar vingertop even op de rafelige boog van een hartje rusten.

De behoefte om te worden herinnerd was een instinct. Niemand wilde worden vergeten, onopgemerkt blijven, uit het geheugen worden weggevaagd. Daarom krabbelden mensen

overall woorden op; de plaatsen varieerden van banken tot viaducten tot natte betonnen trottoirs. De littekens die ze daarmee achterlieten, maakten hen onvergetelijk. Maar soms kon herinneren erger zijn dan vergeten worden. Dat wist Abigail maar al te goed. Herinneren liet een ander soort litteken achter.

De late middagzon ging schuil achter een massa donkere wolken, de avond probeerde de dag opzij te duwen. Abigail wist niet hoelang ze al op het bankje in de wind zat. Haar kleren waren vochtig, haar maag deed pijn en de horizon was nog steeds niet te zien. Ze moest zich terugtrekken uit de elementen. Achter de stuurhut was een dichte passagiersruimte. Abigail gebruikte de reling om haar evenwicht te hervinden en liep naar de deur, worstelend om op de been te blijven.

Binnen wachtten haar nog meer banken en een armzalige snackbar. De snackbar was gesloten en de glazen snoepvitrine leeg, afgezien van drie dozen zoute toffees die op het ritme van de golven van de ene naar de andere kant van de vitrine schoven. Aan de wanden hingen posters van jachten en schoeners, allemaal vergeeld door ouderdom, en een prikbord vol met stukjes papier die onder de nietjes achtergebleven waren nadat de affiches eraf waren getrokken. Er hing alleen nog een handvol brochures. Sommige adverteerden voor vistochten tijdens Labor Day voor de helft van de prijs. Andere prezen huurfietsen, verse maïs of aardbeien aan. Op weer een andere stond: JOLTE KOOP. ACCEPTEER ELK GOED BOD. De aanplakbiljetten waren maanden oud; achterhaalde overblijfselen van de voorbije zomer.

Naast het prikbord hing een grote kaart van de Outer Banks, ingelijst en aan de muur bevestigd met een beschermend vel plastic eroverheen. Vele vingerafdrukken hadden een waas op de

kaart achtergelaten. Onder het plastic was een reeks barrière-eilanden voor de kust te zien, met dorpen die namen hadden als Nag's Head, Whalebone, Frisco en Oracoke. De naam Chapel Isle sprong eruit door zijn bijna preuts klinkende vormelijkheid. Door de verwijzing naar religie was de naam minder avontuurlijk dan de andere. Dat vond Abigail prima.

Vorbij de oostkust van Chapel Isle lag een vage contour met 'Ship's Graveyard' erin geschreven en een inscriptie eronder. Abigail kon die niet lezen. Het beschermende plastic over de kaart was daar door zoveel handen aangeraakt dat de woorden amper zichtbaar waren. Ze veegde met haar mouw over het plekje en krabde er voorzichtig met haar nagel aan. Het plastic werd niet helderder.

'Ik was bang dat u misschien overboord was gevallen,' zei Denny, die Abigail weer verraste.

'Ik moest even uit de wind.'

Hij kromp ineen. 'Als u dit al winderig vindt, zult u misschien toch niet op het eiland willen blijven.'

Abigail dacht dat ze voor de eerste test was geslaagd. Ze was niet klaar voor nog een test.

'Wat staat hier?' vroeg ze, terwijl ze op de verborgen inscriptie tikte.

'Er staat: "Niet te ruste, wel tevreden." De mannen die op Ship's Graveyard zijn omgekomen, die met hun schip ten onder zijn gegaan, hebben nooit een echte begrafenis gehad. Ze zijn nooit te ruste gelegd, om het zo maar te zeggen. Maar ze zijn wel tevreden omdat ze gestorven zijn op de zee waar ze van hielden.'

De uitleg wierp Abigail in het diepe van haar herinneringen. Ze deed haar uiterste best in het heden te blijven. Denny merkte er niets van. Zijn blik was omlaag gegleden naar haar handen.

Hij keek of ze een trouwring droeg. Het drong tot Abigail door dat hij indruk op haar probeerde te maken, dat hij haar aantrekkelijk vond. Ze verborg automatisch haar linkerhand achter haar heup.

‘Zo, eh, is Chapel Isle aan zijn naam gekomen,’ vervolgde hij, en hij schraapte zijn keel. ‘Omdat er geen lichamen waren om te begraven, gingen de families in hun zwarte kleren naar het strand en vond de dienst daar plaats, in het zand. Er waren natuurlijk geen kisten, maar een geestelijke zei wel de gebeden op. Toepasselijk, denk ik.’

Abigail merkte dat Denny slecht op zijn gemak raakte door haar vreemde gedrag. Sinds de brand zakte ze soms weg in een tijdelijke schemertoestand en leek ze het tegenovergestelde van een geest, een lichaam dat even niet over een ziel beschikte. Dat bracht mensen van hun stuk. Ze kon er niets aan doen.

‘De zee wordt ruwer. Het is niet ver meer naar huis.’ Denny maakte een beweging alsof hij zich wilde omdraaien. ‘Ik moet weer aan het werk.’

‘Oké,’ zei Abigail, die zich eindelijk herstelde. ‘Ik wil je niet ophouden.’

‘Oké,’ zei hij ook en keerde haar zijn rug toe.

‘Denny?’

‘Ja?’ Hij draaide gretig terug.

‘Bedankt dat je me over de kaart hebt verteld.’

Hij hield een glimlach in. ‘Dat stelde niets voor.’

De deur zwaaide achter hem dicht en de zilte geur van de oceaan drong het vertrek binnen. Die geur bracht jeugdherinneringen boven, aan zomerweekends die ze met haar familie aan de kust van Massachusetts had doorgebracht... picknicks op het strand, emmers vol schelpen, het plakkerige gevoel van zeewater dat op de huid opdroogt. De geur had altijd gelijk gestaan

aan blijdschap. Dat was een van de redenen waarom ze naar Chapel Isle ging. Om te kijken of dat nog steeds zo was.

Abigail liep met kramp in haar maag terug naar de auto. Denny had niet overdreven. De oceaan was duidelijk ruwer en bedekt met witte schuimkoppen. Ze werd nog misselijker door het stampen en slingeren van de boot.

Ze trok zich terug in haar stationcar en wreef over haar armen om warm te worden. Ze wilde de motor starten om de verwarming te kunnen gebruiken, maar een bord aan de zijkant van de boot verbood dat: MOTOR NIET STARTEN VOOR DE VEERBOOT IS AANGEMEERD.

De regels overtreden was niet Abigails stijl. Ze had het koud genoeg om het te overwegen, maar ze wilde Denny niet in de problemen brengen. Natuurlijk kenden regels, net als definities, uitzonderingen. Ze was het grootste deel van haar volwassen leven op zoek geweest naar definities. Om de uitzondering te begrijpen moest je eerst de betekenis begrijpen. Hoewel ze zat te rillen in de auto, besloot Abigail de motor niet te starten. De regel zelf had misschien geen consequenties, maar een overtreding van die regel mogelijk wel.

Verwarming of niet, ze was nu echt zeeziek. Het koude zweet brak haar uit en haar mond was kurkdroog. Abigail richtte haar blik op de onderkant van het stuur zodat ze helemaal geen beweging meer zag. Ze was al voor het ochtendgloren vertrokken en de rit van Boston hierheen was slopend geweest. Ze verwachtte half en half dat ze de afdrukken van haar vingers in het stuur zou zien. Het vooruitzicht om Chapel Isle in één dag te bereiken had de reis iets draaglijker gemaakt. Abigail wilde maar dat ze Denny had gevraagd hoe laat ze er zouden zijn. Ze had sinds ze de haven uit waren gevaren doelbewust niet naar de

horizon gekeken. Toen ze ten slotte opkeek van het stuur was er een vage streep zichtbaar, die de oceaan scheidde van de lucht. ‘Eindelijk.’

De donkere streep in de verte werd breder en onderbrak het uitgestrekte blauw. Het was niet de horizonlijn. Het was Chapel Isle.

Toen de veerboot naderbij kwam, werden de contouren van bomen en de silhouetten van daken zichtbaar. Abigails maag trok samen. Dit was geen zeeziekte meer. Dit was hoop.

Zonder waarschuwing dook de veerboot tussen twee diepe golven omlaag. Abigail klampte zich aan het stuur vast toen de boot bokte. Ze bedacht hoe belachelijk ze eruit moest zien, het stuur van de Volvo fijnknijpend, die op het dek van de veerboot stond. Hoewel ze blij was dat niemand haar kon zien, ging de opluchting plotseling over in pijn. Ze was erg alleen.

Chapel Isle was niet ver meer, nog maar ruim een halve kilometer. De oceaan maakte het eiland echter moeilijk bereikbaar. ‘Moet ik dit persoonlijk opvatten?’

Een volgende golf wierp de veerboot omlaag.

‘Dat zal ik maar als “ja” interpreteren.’

Koud en misselijk als ze was, deed ze het enige dat haar kon kalmeren. Ze begon Latijnse werkwoorden te vervoegen en somde monotoon de verschillende tijden op.

Sum, esse, fui, futurus.

Habeo, habere, habui, habitus.

Het had een kalmerend effect en leidde haar af. Ze had de gewoonte om werkwoorden te repeteren als klein meisje overgenomen van haar vader. Hij was een prominent chirurg gespecialiseerd in longkankerpatiënten en had al vroeg onderzoek naar het verband tussen roken en longziekten aangezwengeld. ‘Grijs is zelden goed,’ zei hij vaak, doelend op de kleur van de longen

van een patiënt, maar het was een filosofie die hij op heel veel dingen toepaste. Hij was een pragmatische, zeer secure man en hij categoriseerde het leven in termen van wat een *goede zaak* of een *slechte zaak* was. Voor haar vader zat daar zelden iets tussenin.

Wanneer de wereld toch om de een of andere reden tot grijs vervaagde, trok haar vader zich in zijn werkkamer terug en haalde hij zijn geliefde studieboek Latijn uit zijn schooltijd tevoorschijn. Ondanks zijn leeftijd was het boek nog steeds in uitstekende conditie. De band was lichtelijk beschadigd en de rug niet meer stijf, maar het boek had geen gescheurde pagina's, geen ezelsoren of aantekeningen in de marge. Als kind keek Abigail vaak om de deur wanneer hij in het boek zat te turen alsof het een fotoalbum was. Ze wilde zien wat hij zag.

Toen ze oud genoeg was om te leren lezen had Abigails vader haar in zijn werkkamer uitgenodigd, haar op zijn schoot genomen en haar toegestaan het boek te openen.

'Ik wil dat je naar de woorden luistert voor ik je leer wat ze betekenen,' had hij gezegd. 'Dan zul je ze gemakkelijker leren, liefje. Geloof me.'

En zo begonnen haar Latijnse lessen, terwijl haar vader woord voor woord voor woord voorlas. Het ritmische geluid van de bladzijden die werden omgeslagen vormde samen met het Latijn een melodie die de achtergrondmuziek van haar jeugd werd. Als bij een sprookje in een vreemde taal voelde Abigail instinctief de betekenis van de woorden aan en haar liefde voor taal ontstond daar in haar vaders werkkamer. Het was een liefde die zich voortzette door de boeken in de dozen achter in haar stationcar. De auto hing laag op zijn vering door het gewicht. Ze vond het gewicht van een boek geruststellend. Zelfs paperbacks lagen zwaar in de hand. Het was verbijsterend dat op

papier gedrukte letters zoveel gewicht konden verzamelen. Dat verleende woorden naar Abigails idee nog meer macht.

De boeken in de dozen kwamen uit het huis van haar ouders, het opgeslagen overschot en de afdankertjes van een ooit uitgebreide verzameling die talloze onderwerpen omspande – van fictie tot geschiedenis, de klassieken tot het esoterische, eerste edities en gesigioneerde exemplaren – een privébibliotheek die ze in de loop van jaren had opgebouwd. Deze boeken waren de enige overlevenden van haar verzameling. Ze waren alles wat Abigail nog restte.

Beweren ww, (beweerde, heeft beweerd), daterend uit 1477, afgeleid van *waar* (echt)

1) staande houden, zeggen dat iets zo is, desnoods zonder bewijs (ook van iets wat blijkbaar onwaar is)
synoniemen: betogen, claimen, pretenderen

2) zeer vrijmoedig en druk praten
synoniem: doorslaan

Toen de veerboot Chapel Isle naderde, werd het pittoreske uitzicht ontsierd door een verontrustende aanblik. Een van de meerpalen van de aanlegsteiger was ontzet en een kapotte plank bungelde gevaarlijk boven het water. De steiger leek op het punt van instorten te staan.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ merkte Abigail op.

Door haar lange taalstudie wist ze dat een eerste indruk niet betrouwbaar was. De spelling en de uitspraak van een woord konden verbijsterend afwijkend zijn. Daarom werd bij veel lemma’s in het woordenboek de uitspraak fonetisch weergegeven. Abigail hoopte dat hetzelfde ook zou blijken te gelden voor Chapel Isle.

‘We zijn er. Einde van de rit,’ verkondigde Denny, die naar haar auto kwam kuieren. De motor van de veerboot bromde en zweeg toen. Denny maakte de touwen vast aan een intacte meerpaal en schoof toen de afrit uit om de afstand tot de steiger te overbruggen.

‘Denny, wat is er gebeurd?’

‘Waarmee?’

‘De steiger.’

‘O, ja. Hank Scokes is ertegenaan gevaren.’

‘Ertegenaan gevaren?’

‘Met zijn vissersboot.’

‘Expres?’

‘Nee, die ouwe was zo zat een kanon.’

‘Is hij nog stevig genoeg om op te rijden?’

‘Een hoop mensen doen het.’

‘Dat klinkt erg geruststellend,’ mompelde Abigail. ‘Wanneer heeft dat “ongelukje” zich voorgedaan?’

Daar moest Denny even over nadenken. ‘Zowat een maand geleden.’

‘En niemand heeft het gerepareerd?’

‘Die steiger is zwaar beschadigd. Die heb je niet zomaar gerepareerd. Maar maak u geen zorgen. Ik hou wel een oogje op u. Waar logeert u?’ vroeg hij met zijn hoofd een beetje schuin.

‘De vuurtoren. Ik ben de nieuwe wachter,’ antwoordde Abigail, die zich schrap zette voor een avance.

In plaats daarvan keek Denny haar aarzelend aan. Hij klemde zijn lippen op elkaar zodat hij niet zou zeggen wat hij wilde zeggen.

‘Zo erg kan het toch niet zijn,’ grapte ze halfhartig. ‘Dat ding is niet meer operationeel, dus ik kan niet echt in de problemen raken.’

‘Nee, dat is het niet. Het is... eh, laat maar zitten.’

Abigail had na de lange reis niet meer de energie om erop aan te dringen dat Denny zei wat hij bedoelde. Wat hij achterhield zou moeten wachten.

‘Ik moet eerst naar de makelaar,’ zei ze tegen hem. ‘Kun je me de weg wijzen naar haar kantoor?’

‘Dan moet u bij Lottie Gilquist zijn. Ze is niet moeilijk te vinden. U hoeft alleen maar te luisteren.’

Zonder zich nader te verklaren maakte Denny de ketting aan de voorkant van de veerboot los.

Niet-begrijpend stopte Abigail de auto naast hem. ‘Laten we zeggen dat mijn gehoor niet zo denderend is, hoe vind ik haar dan?’

‘Rij maar gewoon rechtdoor.’

‘Oké, rechtdoor. En daarna?’

‘Gewoon rechtdoor.’

‘Als ik gewoon rechtdoor rij, rij ik aan de andere kant van het eiland de oceaan in.’

‘U ziet Lotties huis wel voor het zover is.’

Vanachter Abigails auto klonk een fluitje. Denny’s vader stond in de deuropening van het stuurhuis. Hij sloeg demonstratief zijn armen over elkaar.

‘Volg de hoofdweg,’ instrueerde Denny haar. ‘U kunt het niet missen.’ Hij liep achteruit, maar stond toen weer stil. ‘Oeps. Ik had beloofd te kijken of u veilig op het eiland aankwam.’

Abigail was blij dat hij het zich herinnerde, want zijzelf was het niet vergeten. ‘Bedankt,’ zei ze terwijl ze haar voet van de rem haalde.

‘Misschien zie ik u nog wel?’

‘Ik denk het wel.’

Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht, waardoor Abigail ook moest glimlachen. Haar glimlach verdween echter zodra ze de Volvo de steiger op liet rollen. Het hout jammerde en kreunde onder de wagen.

‘Niets aan de hand,’ zei hij bemoedigend. ‘Toe maar. Echt waar. Het is zo stevig als een huis.’

Ondanks de krakende planken reed Abigail door toen Denny haar gedag zwaaide. Ze zou wel hebben terug gezwaaid, maar ze kreeg haar vingers niet van het stuur los.

Toen de auto van de steiger een grindweg opreed, ademde Abigail opgelucht uit, blij dat ze vaste grond onder de voeten

had. Op een bord langs de weg stond: WELKOM OP CHAPEL ISLE.

‘Fraai welkom.’

Het havenhuisje van het eiland was stevig gesloten. Een frisdrankkraam ernaast was dichtgetimmerd. TOT VOLGENDE ZOMER had iemand met een spuitbus op het multiplex geschreven. Het toeristenseizoen was duidelijk voorbij. Chapel Isle was in winterslaap. De afzondering was een andere reden waarom Abigail ervoor had gekozen hierheen te gaan, een reden waar ze nu aan begon te twijfelen.

‘Pas op met wat je wenst.’

Haar vader was de eerste geweest die haar die uitspraak had geleerd, een spitsvondige waarschuwing die maar al te vaak juist bleek te zijn. Zoals toen Abigail acht was en haar ouders om een kat had gesmeekt. Wekenlang had ze gepleit en verklaard dat ze verantwoordelijkheidsgevoel had en uiteindelijk had ze hen overgehaald. De dag dat ze een jong poesje voor haar mee naar huis brachten, kreeg Abigail zulke hevige uitslag dat haar vader met haar naar het ziekenhuis moest.

‘Iets wat je heel graag wilt is soms helemaal niet goed voor je,’ verkondigde hij terwijl Abigails moeder haar later insmeerde met cortisonencreme. ‘Het klinkt als iets uit een geluukskoekje, maar het is vaak waar.’

Ze had haar lesje geleerd. In elk geval wat huisdieren betreft. Met alleen een grindweg om haar te leiden en helemaal niemand in zicht vroeg Abigail zich af of de moraal van het verhaal wel echt goed tot haar was doorgedrongen.

De weg voerde landinwaarts. Aan weerszijden lagen uitgestrekte zoutmoerassen met hier en daar getijdepoelen. Het hoge gras wuifde in de wind en onderstreepte het blauw van de hemel met stroken geel die overgingen in groen.

Abigail ving steeds een glimp op van de kust waar paden door de duinen naar het strand voerden. De geur van de oceaan was zwaar en zilt. Toen ze de ramen opende om de geur de auto binnen te laten, begonnen haar boeken en dozen door de plotselinge windvlaag te klapperen.

‘Dat was wel genoeg wind voor vandaag,’ zei ze toen ze de ramen weer dichtdeed en een weerbarstige lok van haar voorhoofd wegblijs.

In de verte stond aan de rand van een strook asfalt een strandhuisje. Abigail hield in om beter te kijken. Het was weer een kraampje dat was dichtgetimmerd.

‘Het dorp moet toch ergens zijn.’

Anderhalve kilometer verder maakte het moerasland plaats voor bomen en een reeks met dakspanen gedekte huisjes. Ze waren allemaal identiek aan elkaar, als een sliert papieren poppetjes. Er stonden geen auto’s op de opritten, er was nergens licht, beweging of geluid.

‘Zomerhuisjes,’ merkte ze op en ze stelde zich voor dat als ze een deur van een van de huisjes zou opendoen, ze de oceaan zou horen, zoals wanneer je je oor tegen een lege schelp drukte.

Verderop was een bocht in de weg. Toen ze die bocht nam, kreeg Abigail haar beloning: een met kinderkopjes geplaveid dorpsplein als van een Ansichtkaart. De achtergrond werd gevormd door de baai en de boten aan de pier. Het plein was omringd door winkels, waarvan de meeste nautische namen hadden en gespecialiseerd waren in vissen of cadeautjes. Ze verkochten hetzij aas en visgerei hetzij souvenirs en verzamelobjecten, met het thema van de zee als constante. Wat ze verder met elkaar gemeen hadden, was dat ze allemaal gesloten waren.

Abigail reed langzaam het plein over en zag een bank, een eet-

café en een postkantoor tussen de winkels, maar geen make-
laarskantoor. De baai kwam snel dichterbij.

‘Het eiland houdt bijna op.’

Maar toen zag ze iets. Verscholen aan het eind van de rij win-
kels stond een leuk huisje. Het grasveldje ervoor stond vol roze
plastic flamingo’s, draaimolentjes en een hele reeks tuinorna-
menten. Het was een verbijsterende aanblik, een uitbarsting van
kleur en beweging, het toppunt van opzichtigheid. Pal in het
midden van de protserige bende voortuinversieringen stond een
brievenbus met daarop een eigen vlaggetje en de slogan: GECON-
TROLEERDE CHAOS.

Abigail gaapte ernaar. ‘Nou, een toepasselijker oxymoron
bestaat niet.’

Op de markies boven de voordeur stond: GILQUIST MAKE-
LAARDIJ.

‘Nou wordt het interessant.’

Ze parkeerde haar auto en manoeuvreerde zichzelf over de
hindernisbaan die het pad naar het huisje vormde. Intussen
tikte ze in gedachten de synoniemen voor *chaos* af, een andere
gewoonte om spanning te temperen. De alternatieven varieer-
den van mild, zoals *wanorde* of *verwarring*, tot manisch, *tumult*
en *anarchie*. Op een glijdende schaal zat de tuin van Gilquist
Makelaardij ergens in de buurt van *afschuwelijk rommelig*. Wat
Abigail binnen ontdekte, kwam echter heel dicht bij *pandemo-
nium*.

Van de vloer tot het plafond stond elke centimeter beschikba-
re ruimte in het kantoortje vol met snuisterijen: beeldjes van
zeemeerminnen, een hele vloot scheepjes in flessen, opgezette
dieren, peper-en-zoutstelletjes, met oesterschelpen versierde as-
bakken. In alle hoeken en gaten stonden voorwerpen; ze hingen
met tientallen aan de muren, vulden de vensterbanken en bun-

gelden aan de lampen. Abigail knipperde met haar ogen in een poging het gekkenhuis in zich op te nemen.

‘Niks voor mensen met een zwak hart, hè?’ zei een mollige vrouw in een pastelkleurig sweatshirt met een dolfijn erop. Ze zat achter een bureau. Abigail had haar niet opgemerkt tussen de rommel.

‘Mijn man noemt het de Snuisterijhemel, waar prullen heen gaan na hun dood.’ De vrouw liet een klaterende lach horen. Dat moest Denny bedoeld hebben.

‘Lottie Gilquist?’ vroeg Abigail.

‘Dat ben ik.’

De hartjeshanger van Lottie rinkelde toen ze lachte. De zachte, volle vorm paste bij de vrouw zelf. Ze had afhangende schouders, bolle wangen en een dot haar die in een hoge knot was opgestoken en in de kleur van maïspluim was geverfd, dezelfde kleur als de talloze poppen die overal in de kamer stonden.

‘En u bent...’

‘Abigail Harker. Ik kom voor...’

‘O ja. Ik zat op u te wachten. Ik vroeg me af of u de veerboot zou halen of niet. Hij vaart pas morgen weer, dus u mag van geluk spreken dat u op tijd was.’

Dat stond niet in de brochure, en Lottie had er eerder die week aan de telefoon ook niets over gezegd. Abigail wist niet goed wat ze daarvan moest denken.

‘Ik zal de papieren even pakken.’

Lottie zette een paarse bril met halve glazen op haar neus en gebaarde Abigail te gaan zitten. Het stoelkussen zat vol opstrijkbare plaatjes van zeesterren.

‘Ik heb alleen uw handtekening nog nodig, mevrouw Harker, dan kunnen we naar het object gaan kijken. U kunt vast nauwelijks wachten.’

‘Noemt u me maar Abigail,’ corrigeerde ze de vrouw haastig. Lottie keek meteen naar Abigails linkerhand, net als Denny had gedaan, te snel voor Abigail om haar kale ringvinger te verbergen.

‘Okiedokie, Abby. Hier tekenen, alsjeblieft.’

Abigail deinsde even terug. Ze werd door niemand *Abby* genoemd. Ze had er geen hekel aan, maar de bijnaam leek niet juist. Het informele karakter ervan paste niet bij haar. Wat haar betrof was *Abby* een heel andere naam. Hij klonk energiek, familiair en zorgeloos, en dat hoorde helemaal niet bij haar.

Nadat ze de huurovereenkomst goed had doorgelezen, gaf Lottie haar een pen. ‘Is die niet schitterend?’

Aan het uiteinde zat een harig kopje met bewegende oogjes dat wiebelde terwijl Abigail haar handtekening zette. Het maakte haar bijna wantrouwig dat ze het ding gebruikte om rechts-geldige en bindende papieren te ondertekenen.

‘Vertel me nog eens wie je hierheen had verwezen, Abby.’

‘Dat was...’ Ze kreeg een brok in haar keel. ‘Een vriend.’

‘Dat is goed genoeg,’ kwetterde Lottie. ‘Ik pak de sleutels en dan zie ik je buiten. Je kunt achter me aan rijden.’

Als Lottie Abigails aarzeling al opmerkte, liet ze dat niet blijken. Abigail wilde alleen maar dat zichzelf hem niet had laten blijken.

* * *

Afstand was een meetbare eenheid, of het nu in millimeters, meters of kilometers was. Wat Abigail zocht was iets meetbaars om tussen haar en de brand te plaatsen. Tijd was ook een meetbare eenheid, maar daar had ze geen controle over. Ze kon de minuten niet sneller laten verstrijken, laat staan de maanden.

Wat Abigail wel kon doen was weggaan van de plaats die ze uit haar gedachten wilde zetten. En dat was precies wat ze had gedaan.

‘Ik ben er bijna,’ zei Abigail tegen zichzelf terwijl ze haar pijnlijke ledematen strekte. Ze was erg stijf van de lange reis. Spieren hadden ook een geheugen en haar spieren verlangden inmiddels net zo hard naar vergetelheid als zij.

Lottie kwam in een gigantische Suburban naast haar staan en claxonnerde opgewekt. ‘Ik kan niet wachten tot je de vuurtoren ziet,’ riep ze door haar raampje. ‘Is het niet geweldig?’

‘Ja, ja, dat is het zeker,’ stamelde Abigail. ‘Het is... geweldig.’

Geweldig was bepaald niet het eerste bijvoeglijke naamwoord dat in haar opkwam. Hoewel het wel van toepassing was op de omvang en het gewicht van de beslissing die ze had genomen, en op de mogelijke onaangename gevolgen ervan, was het nog maar afwachten of er ook een positieve gevoelswaarde aan toegekend kon worden.

Tegelijk met haar resterende bezittingen had ze er niet heel ongewild een aantal aannames bij ingepakt, waarvan de eerste was dat de bewoners van Chapel Isle bezadigd en ernstig van aard zouden zijn. Ze stelde zich stoere, verweerde vissers voor en vrouwen met een zachte stem en een gezicht vol gevoel. In plaats daarvan had ze Lottie gekregen, ongetwijfeld de levendigste vrouw die Abigail ooit had ontmoet. Haar bovenmatige opgewektheid leek te voorspellen dat er op Chapel Isle niets vervelends kon gebeuren. Ook dat was een aanname, eentje waarvan Abigail hoopte dat die juist zou blijken te zijn.

Lottie reed voor haar uit een web van grindwegen op die vanuit het centrum van het dorpje uitwaaierden en zich opsplitten in smallere paden. De bouwstijl van de woningen varieerde van eenvoudige gepotdekselde huisjes tot victoriaanse woningen

met een veranda rondom en prachtig lijstwerk. Het ene weggetje was nog mooier dan het andere. Sommige werden zelfs gesierd door in elkaar gegroeide bogen van woekerende wilde ranken die uit de bomen omlaag hingen en een bijna op kant lijkende poort vormden. Abigail keek van links naar rechts en probeerde alles wat ze zag in zich op te nemen. Ze raakte ongewild opgetogen.

Voor haar hobbelde Lottie over smalle zandpaden, die hen steeds dichtter naar de zuidkant van het eiland brachten. Er was al een kwartier verstreken. Abigail zou veel verder van het dorp komen te zitten dan ze gedacht had.

‘Nog even. Je kunt er nu elk moment zijn.’

Eindelijk maakten de dwergdennen plaats voor een weiland. Daarachter stond de vuurtoren, eenzaam en stoïcijns, als een wig die in de lucht stak. Abigails hart maakte een sprongetje.

Gebouwd op een uitschulping van de kustlijn, van de zee gescheiden door een golfbreker van blauwzwarte rotsblokken, straalde de witgekalkte vuurtoren een bescheiden grootseheid uit; alsof zijn omgeving gebukt ging onder het gewicht van de wereld en alleen hij daar weerstand aan bood en het hoofd hooghield.

Toen Abigail dichterbij kwam, voelde ze echter een groeiende ontsteltenis. Het stucwerk dat er van een afstand strak had uitgezien, bleek te zijn gebarsten en af te brokkelen. De bovenste verflaag bladderde als de huid van een slang die elk moment kon gaan vervellen. Aan de vuurtoren vastgebouwd was het wachtershuis, dat zo mogelijk nog bouwvalliger was. De eenvoudige bakstenen doos van twee verdiepingen klampte zich wanhopig aan de vuurtoren vast. Het dak was ingezakt en sommige van de luiken waren losgeraakt van de scharnieren. Het kwam helemaal niet overeen met de foto die Lottie haar had

gefaxt. Abigail beet op haar onderlip en probeerde haar opkomende boosheid te bedwingen.

‘Lottie kan het vast wel uitleggen. Dat moet gewoon.’

De Suburban stopte bij de voordeur van het wachtershuis en Lottie kroop van de bestuurdersstoel via de treeplank omlaag naar de overwoekerde tuin. Ze leek een dwerg naast de auto, en het hoge gras hakte haar bij de knieën af. Abigail zou er de humor wel van kunnen inzien als ze niet met de seconde bozer werd. Ze sprong uit haar auto, klaar om Lottie de wind van voren te geven omdat ze had gelogen over de staat waarin het gebouw verkeerde. Lottie was haar echter voor.

‘Ik realiseer me dat het er niet uitziet zoals ik het heb beschreven, liefje.’

‘Nee, zelfs niet in de verte,’ stemde Abigail met haar in. Ze slaagde er nauwelijks in haar ergernis te verbergen.

‘Maar ik zweer dat het precies is wat je zoekt,’ kwinkeleerde ze. ‘Stil. Rustig. Je hebt hier de wereld voor jezelf.’

De oprechtheid in Lotties ogen stemde Abigail iets milder. Ze wilde haar geloven. Ze wilde ook geloven dat de lange reis hierheen niet voor niets was geweest en geen enorme vergissing was.

‘Oké. Laten we naar binnen gaan.’

Samen liepen ze de doorgezakte treden van het trapje naar de voordeur op. Lottie stak een sleutel in het slot, maar de deur weigerde open te gaan, alsof hij bezoekers weerde.

‘Het lukt zo wel,’ zei Lottie, wroetend met de sleutel in het sleutelgat. ‘Nooit bang zijn.’

Daar had je dat woord weer. *Nooit*. Ergernis borrelde in Abigail naar boven terwijl ze toekeek hoe Lottie met de klink worstelde tot de deur eindelijk openging.

‘Ik zal je even rondleiden,’ zei Lottie hijgend.

De stank sloeg Abigail in het gezicht toen de deur openzwaai-

de. Het huis was doordrongen van de geur van rottend hout en schimmel.

‘Lottie.’

‘Heb geduld, liefje. We zetten een paar ramen open, dan is het zo weg.’

Het afnemende zonlicht bescheen een somber tafereel toen ze de rolgordijnen optrok.

Wat Abigail had aangesproken was dat het wachtershuis gemeubileerd was. Zeer tot haar ergernis liet dat heel wat te wensen over. De voordeur gaf toegang tot een woon-en-eetkamer, hoewel beide benamingen slechts vaag van toepassing waren. De bank was tot op de draad versleten. De gordijnen waren vaal van ouderdom. Een verzameling niet bij elkaar passende stoelen, een pokdalige tafel, twee door de motten aangevreten tapijten en een open haard vol roet vormden de hele inrichting.

‘Lottie,’ zei Abigail weer.

De vrouw deed alsof ze druk bezig was met een raam dat niet open wilde gaan. Ze gaf het op en zei: ‘Laten we die rondleiding maar doen, oké?’

‘Prima. Laten we dat maar doen.’ Abigail ziedde.

Lottie wenkte haar naar een deuropening aan de andere kant van het huis. ‘Hier hebben we een schattig keukentje.’

Een kleine alkoof moest daar kennelijk voor doorgaan, want er was een aanrecht en er stonden een paar apparaten. Het grote fornuis en de smalle koelkast waren relikwieën. Doordat het huis iets was verzakt waren de kastjes uit elkaar geschoven, waardoor het tanden leken met spleetjes ertussen. De onderste helft van de muur was afgewerkt met een kromgetrokken lambrisering en de bovenste helft met gedateerd bloemetjesbehang in wit en korenbloemblauw.

‘De hand van een vrouw kan de mooie details weer naar voren halen en...’

‘Lottie.’

‘Maak je geen zorgen, Abby. Alles werkt. De elektriciteit is aangesloten. De telefoon doet het. Er is water. Wat heb je verder nog nodig?’ Ze draaide de kraan open en het duurde een hele tijd voor het bruine water dat eruit kwam eindelijk helder werd.

Abigail zette in een vertoon van protest haar handen op haar heupen.

Lottie stapte snel om haar heen. ‘Laten we naar de eerste verdieping gaan.’

Toen ze achter Lottie aan de smalle trap op liep, had Abigail uitzicht op haar aanzienlijke derrière. Elke tree kraakte onder haar voeten en de trapleuning wiebelde vervaarlijk. De trap eindigde op een overloop.

‘Links hebben we de grote slaapkamer.’

Ze schoof Abigail een ruime kamer binnen, die in de groene kleur van doktersjassen geschilderd was. Toen ze het rolgordijn optrok, werd een hobbelig bed met een grenen hoofdeinde en een versleten spreid zichtbaar. Een koperen lamp op een stoffig nachtkastje naast een bescheiden dressoir. Een schommelstoel weggestopt in een hoek. De slaapkamer was zo spartaans als een monnikscel.

‘Ik wed dat je het heel gezellig kunt maken. Een paar sierkussens doen al veel.’

‘Ik denk dat er heel wat meer nodig is dan een paar kussens.’

‘Neem even een kijkje in de andere slaapkamer,’ opperde Lottie, die zich weg haastte voor Abigail nog iets kon zeggen.

Het volgende vertrek was niet veel groter dan een inloopkast en doordat het plafond erg laag was door het schuine dak,

moest Abigail bukken zodra ze er binnenstapte. Een piepklein bureautje, een boekenplank en een stalen ledikant met tweepersoonsmatras vormden al het meubilair.

‘Dit was de wachtkamer, waar de vuurtorenwachter tijdens stormen op de uitkijk zat voor schepen. Het is altijd een manntoren geweest, maar ik heb hier een bed in gezet zodat er meer mensen konden slapen.’

‘Een vrijgezelltoren?’

‘Een vuurtoren waar iemand zonder gezin woont.’

Hoewel Lottie het niet had kunnen weten, deed haar opmerking Abigail pijn.

‘Het zou een volmaakte werkkamer voor je zijn, Abby. Of een logeerkamer. Je kunt ervan op aan dat je veel gasten krijgt zodra je familie en vrienden weten dat je in een vuurtoren woont.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Abigail zwakjes. Er zouden geen bezoekers komen, dus ze had geen logeerkamer nodig.

‘Een werkkamer dan. Kijk, er staat al een bureau. Klaar voor gebruik.’

Het bureautje was eerder een lessenaartje van basisschoolformaat. Abigail wist niet of haar knieën er wel onder zouden passen. ‘Het is nogal... klein.’

‘Dat is omdat de mensen vroeger veel kleiner waren. Vergeleken met vorige generaties zijn wij reuzen.’

Het was een ironische opmerking als je bedacht wie hem maakte. Abigail zou dat misschien gezegd hebben als ze niet op het punt had gestaan de kleine vrouw te wurgen.

‘Het is waar,’ zei Lottie. ‘Ik heb daar een reportage over gezien op het nieuws. Ze voorspelden dat we met het huidige groeitempo over vijftig jaar echt reuzen zullen zijn. Zo lang als basketbalspelers.’ Lottie had haar ogen opengesperd in verbijstering en was er weer in geslaagd Abigails woede af te wenden.

‘En tot slot mogen we het pièce de résistance niet vergeten,’ zei Lottie, wier lijjige stem het Frans toonloos maakte. ‘Wacht maar eens tot je dat hebt gezien.’

Met de vlotte polsbeweging van een spelleidster op tv liet Lottie haar de badkamer zien. In vergelijking daarmee was de werkkamer groot. Het antieke toilet had geen deksel. De leidingen van het porseleinen fonteintje zaten vol roest en aan de onderkant van het bad op klauwpoten hing afbladderende verf.

‘Vind je de badkuip niet geweldig? Is dat authentiek karakter, of niet?’

Het enige authentieke aspect in de badkamer was dat het allemaal authentiek afschuwelijk was. De spiegel boven het fonteintje hing scheef aan een spijker. De voegen tussen de vloertegels waren zwart van het vuil.

‘De charme druipt van het hele huis af, nietwaar?’

Abigail probeerde de kraan. De leidingen kreunden en er kwam nog meer bruin water.

‘Er druipt in elk geval iets.’

Lottie negeerde die opmerking en klapte met enig ceremonieel in haar handen. ‘Je hebt het huis nu bekeken, dus laten we ter zake komen.’

‘Ter zake?’

‘De vuurtoren, liefje. De vuurtoren.’